

NEPĀ•JEMNĀ• PĀ•TEL MĀ%HO PARTNERA - 2.

ĀšterĀ½, 20 Ānor 2018

Dobrý den, pĀ™edem moc díky Kudlance za otištĀ›ní a souĀ•asnĀ› se omlouvám, Ā¾e jsem neposkytla všech informace. Je toho tolik, a já jsem vás nechtĀ›la zbyteĀ•nĀ› zatĀ›Ā¾ovat detaily. Ale tĀ™eba právĀ› ty detaily jsou mnohdy dĀ›leĀ¾itĀ›, i kdyĀ¾ mnĀ› se zdají zcela banální…Taky - tĀ™eba je opravdu chyba ve mnĀ›?

Ale tak teĀ• se tedy rozepíšu: první hádka nastala, kdyĀ¾ jsem jednou Michalovi Ā™ekla, Ā¾e si nepĀ™eju, aby nohy na stole. Je to sice konferenĀ•ní stolek, ale na nĀ›m bylo pití i jídlo, prostĀ› obĀ•erstvení pro návštĀ›vy –chipsy, jednohubky, bábovka. On ale zareagoval docela agresivnĀ›, protoĀ¾e mi s úsmĀ›vem oznámil, Ā¾e to bych po nĀ›m mohla pĀ™íštĀ› taky chtít, aby se u nás zouval; naĀ•eĀ¾ já mu Ā™ekla, Ā¾e to by opravdu bylo vhodné. No a rozjelo. Dalši problém nastal, kdyĀ¾ jsme mĀ›li jít všichni do divadla. Já jsem se s holkama domlouvala, co si vezmem na sebe a Michal se vmísil do debaty s tím, Ā¾e nĀ›jaký speciální oblíkání do divadla uĀ¾ dávno není „in“, a Ā¾e on jde normálnĀ› ve svetru a dĀ¾ínách. CoĀ¾ jsem zase okomentovala, jo, pĀ™iznávám. ProtoĀ¾e poĀ™ád myslím, Ā¾e Ā•lovĀ›k by mĀ›l jít do divadla obleĀ•en aspoĀ› trochu slušnĀ› a ne jako kdyĀ¾ jde na fotbal. MĀ› jsme se mĀ›li sejít všichni na bowlingu. JenĀ¾e Michal tam dorazil o víc jak pĀ›l hodiny pozdĀ›ji s úĀ¾asnou výmluvou. Mu ujel autobus. (MĀ›stský, linkový.) ProtoĀ¾e hrajem dohromady, všichni jsme sedĀ›li a Ā•ekali, aĀ¾ se ukáĀ¾e. NapĀ› jsme mysleli, Ā¾e se opozdí o pár minut… I kdyĀ¾ jsem nic neĀ™ekla, on mĀ›l zjevnĀ› potĀ™ebu komentovat mĀ›j naštvanĀ›j výraz v obliĀ•ejia docela dlouho si ze mne dĀ›lal legraci „jak se xichtím, a jak jsem trapná“ … a tak dál, a tak dál a tak dál. A to si jen vzpomínám na pár „drobností“. Všechno lze samozĀ™ejmĀ› vysvĀ›tlit – kdyĀ¾ ostatním nevdá jeho zablácené boty vedle jídla (jenĀ¾e to bylo u nás a já byla hostitelka, tak kdo mu to mĀ›l Ā™íct…), a samozĀ™ejmĀ›, aĀ¾ si do divadla chodí kaĀ¾dý, jak sám uzná za vhodné, je to jeho vĀ›c, nemĀ›la jsem to nejspíš komentovat, no, a nebo pokud by dalším sedmi lidem nevadilo, Ā¾e se na jednoho zbyteĀ•nĀ› Ā•eká …tak je asi všechno v poĀ™ádku. JenĀ¾e Michal si vĀ›dycky – aĀ¾ Ā™eknu nĀ›komu jinému, nebo aĀ¾ naopak nereaguju vĀ›bec nijak – stejnĀ› vĀ›dycky nĀ›co najde a zaĀ•ne se po mnĀ› vozit… Já vím, Ā¾e je to jeho zábava, Ā¾e se baví tím, jak by mne co nejvíc a nejlíp vytoĀ›il, a Ā™íkám si: mám já tohle zapotĀ™ebí? Ano, snaĀ¾ím se ovládat a nereagovat, ale pak ty „zábavy“, které máme, pro mne vĀ›bec zábavné nejsou. A pĀ™iznávám, taky mne docela mrzí, Ā¾e si toho partner vĀ›bec moc nevšímá, Ā¾e je mu to v podstatĀ› úplnĀ› jedno... Tak, snad to zatím staĀ›ilo, kdyĀ¾ tak se ještĀ› ptejte.. Jsem moc ráda za odezvu! SIMONA